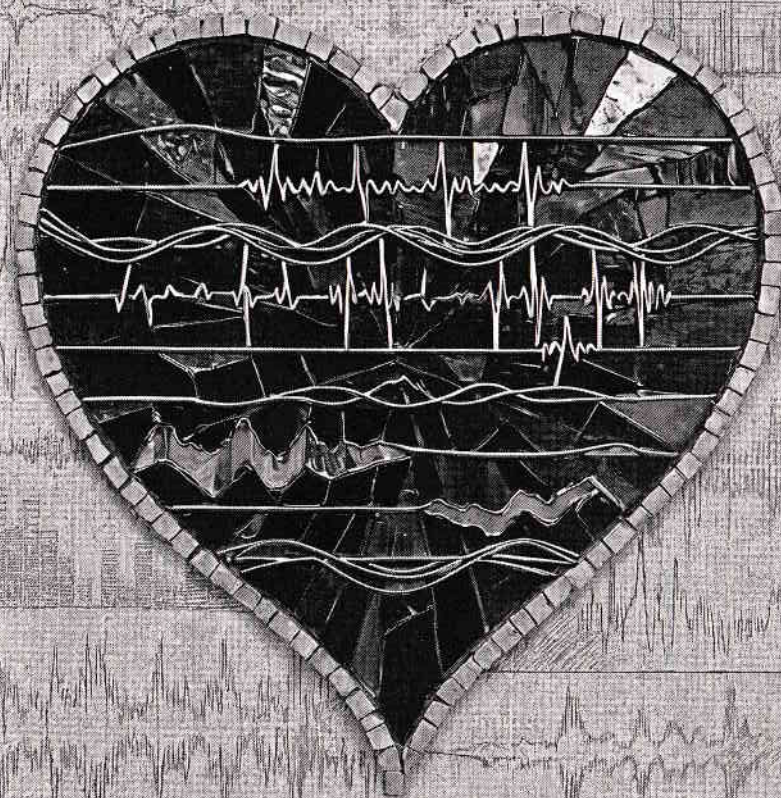

LBRIS

We know
books

POLIFONIA INIMII

Liviu Chifane

Cuprins

Primul sărut.....	7
Ciot îndrăgostit	29
Lacul.....	57
Nu mă părăsi!.....	77
Doar un strop... de iubire	99
Hello, Beautiful Marguerite!.....	123
Ciocanul.....	151
Despre dragoste... ..	180
... și alte patimi.....	202

PRIMUL SĂRUT

Mihai stătea aplecat deasupra măsuței șubrede din lemn vopsit grosolan și freca o ciozvărtă de creion de fila carnețelului cu spirală. În mâna stângă ținea o radieră și, din când în când, ștergea cuvintele care cu greu se lăsau așternute pe foaie. Scria o poezie pentru Anca, noua colegă, care se așezase în banca din fața lui și se întorcea adesea zâmbindu-i cu chipul aprins. Poezia era pentru Anca, dar nu avea de gând să i-o dea, gestul ar fi fost prea curajos, iar inima lui nu îi îngăduia. Probabil avea să o lase acolo, între paginile carnețelului sau, cine știe, chiar să o rupă și să o distrugă. Mai făcuse asta cu alte poezii, deși doamna Virginia, bibliotecara liceului, conducătoarea cnaclului *Tinere condeie*, îl certase de multe ori pentru lucrul acesta nesăbuit. *Orice creație trebuie păstrată*, așa îi spunea ea, *nimic nu este fără valoare. Și două cuvinte scrise în grabă pot însemna enorm*. Mihai, însă, nu putea să își înfrâneze pornirile nervoase, în ciudate, mai ales când vedea cum Romeo avea succes cu fetele și scria poezii apreciate de toată lumea. În plus, venea dintr-o familie înstărită, pe când Mihai, frații și surorile lui, șapte în total, erau nevoiți să se limiteze la mijloacele precare pe care părinții lor puteau să le asigure. Dar totul avea să se schimbe atunci când o va cucerii pe Anca, pe care și Romeo pusese ochii. Lui îi venea ușor, o lua chiar de după umeri, iar fata chicotea aprinsă. Șușoteau și sporovăiau în pauze, râzând și distrându-se, în timp ce Mihai se încovoia asupra caietelor, repetând lecțiile, cu gândul că profesorii îl vor pune să răspundă, așa cum făceau de fiecare dată. Pe el, șeful clasei, cel mai bun la învățătură. Tocilarul.

După ce învățase *Luceafărul* pe de rost și îl recitase în clasă, colegii îl porecliseră Noul Eminescu. Nu la fel de bine îi ieșea cu creațiile. Se chinuia ore întregi până să încropească o strofă. Pagina carnetelului era brăzdată de urme de grafit și ștersături amestecate. Peste toate acestea, versurile pluteau nedefinit:

*Ascuns în umbre arse, privesc timid spre tine,
Cum te-nvelești în părul de aur înstelat,
Mă pierd printre cuvinte...*

În spatele lui, Marcela, Sebi și Irina începuseră un joc zgomotos de cărți. Mihai se opri și își îndreptă spatele. Era vineri după-amiază. Trebuia să se pregătească să meargă la cenaclu. Închise carnetelul și se duse în colțul în care era șifonierul. Deschise ușile duble și luă blugii gri și un pulover subțire, negru, cu jocuri de linii albastre și roșii. Se duse cu hainele în camera fetelor, ca să se schimbe. Casa în care locuiau avea patru camere: una pentru băieți, una pentru fete, dormitorul părinților și o cameră de zi, la care se adăugau o bucătărie și o baie. Pentru a încăpea, Marcela și Alesia dormeau în același pat, iar în camera băieților erau paturi suprapuse. Mihai și Ștefan dormeau deasupra, în timp ce Sebi și Dorin luaseră paturile de dedesubt.

Mihai pescui geaca din cuier și, cu carnetelul în buzunar, se încălță grăbit și se îndreptă către poartă. Strada îl întâmpină cu o adiere primăvărată. Stația de autobuz nu era departe. Parcurgea distanța în câteva minute. În timp ce pășea alert, mintea lui cutreiera amintirile. Prezența Ancăi îl răscolea. Când se apropiau, fruntea ei se alinia cu ochii lui, care o cercetau timizi. Părul blond, ușor cârlionțat, se așeza de o parte și de alta a obrazilor plini, aruncându-se în fața umerilor. Obișnuia să poarte bluze mulate, care îi deslușeau curbele sânilor și se ascundeau în interiorul blugilor, înfățișând-o ca pe o sculptură care îl înfiora. Gesturile și vorbele ei oscilau între o vioiciune

nestăpânită și o moleșală voluptoasă. Această combinație îl făcea pe Mihai visător și temător în același timp. De fiecare dată când ochii lor se intersectau, simțea o căldură moale în zona abdomenului, care aluneca prin pelvis și îi îngreuna picioarele. Experiențele lui cu fetele îl lăsau fără curaj. În timpul gimnaziului, prin clasa a șaptea, simțise ceva asemănător pentru o colegă de clasă, Veronica, dar se mulțumise să o urmărească în tăcere, fără să îndrăznească mai mult de atât. După o vreme, senzațiile se risipiseră. Experiența se repetase și cu alte fete, de fiecare dată cu aceeași desfășurare. Pasiunile lui Mihai rămâneau ascunse în interiorul lui. Nu le împărtășise cu nimeni. Părinții săi nu aveau obiceiul unor astfel de discuții cu copiii lor, cel puțin nu cu băieții, iar glumele fraților îl descurajau de fiecare dată. Fiind cel mai mare, Mihai se simțea oarecum izolat de ceilalți. Poate de asta prinsese o anumită responsabilitate prematură, care îl determinase să învețe cu atâta determinare. Își dorea să ardă anii, să ajungă cât mai repede la momentul desprinderii. Deja se hotărâse să urmeze medicina. Se înscrisese la științele naturii. Biologia și chimia erau disciplinele sale preferate. În plus, studia singur tratate de medicină, pe care le împrumuta de la biblioteca județeană. Pe lângă asta, mai avea o pasiune: poezia. Poate că cele trei domenii nu se potriveau în general, dar în sufletul lui se armonizau. Îi plăcea să citească operele scriitorilor români, urmărindu-le evoluția de-a lungul volumelor publicate. Doamna Virginia se arătase încântată de preocuparea lui și îi scotea din bibliotecă cărțile de care avea nevoie sau, în antologii de poezie, îi marca titlurile în ordinea apariției. Acolo, în bibliotecă, Mihai o întâlnise pe Oana. Era o fată cu un corp mai degrabă masculin, cu părul scurt, umerii lați, picioare vânoase, dar modul în care zâmbea din ochi îi dădea un ceva aparte, îl făcea să se piardă cercetând-o minute în șir cum se mișca printre rafturi, căutând cărțile pe care și le dorea. Inima sa se acoperea de arsuri calde până

în acel punct în care se ducea la bibliotecă în pauze doar în speranța de a o întâlni, iar dacă ea era acolo stătea de vorbă cu bibliotecara minute în șir, iscodind-o pe Oana cu coada ochilor, până când ajungea să întârzie la ore aproape de fiecare dată. Mihai sperase că Oana se va alătura cenaclului pe care doamna Virginia îl înființase, dar nu se întâmplă așa cum și-ar fi dorit el. În plus, vizitele fetei la bibliotecă se răriseră. Pentru a o vedea, era nevoit să urce la etaj și să se prefacă a trece din întâmplare prin fața ușii clasei ei. Cu timpul, focul se domolise. Oana redevenise o fată ca oricare alta, ca o figură de basorelief care se retrage treptat în fundal, integrându-se în corpul comun al mulțimii.

Mihai urmărea forfota străzilor prin geamul autobuzului și prin gând îi fulgerau versurile lui Eminescu: *Privesc orașul furnicar/ Cu oameni mulți și muri bizari/ Pe strade largi cu multe bolți,/ Cu câte-un chip la al stradei colț.*

Toate locurile pe scaune erau ocupate. Un grup de tineri se încăpățâna să nu lase locurile unor bătrâni care stăteau în picioare, sprijinindu-se de barele de susținere. Mihai îi urmărea cum vociferau gălăgios. Pe chipurile bătrânilor se formau grimase amare. Totuși, nimeni nu tulbură acea ordine a lucrurilor. Ușile autobuzului se deschideau și se închideau. Oameni coborau, oameni urcau. Grupul de tineri părăsi și el autovehiculul, neîntrerupându-și volubilitatea. În urma lor se așternu liniștea. Deși erau destule scaune goale, unii dintre bătrâni se încăpățâneau să rămână în picioare.

Cenaclul se ținea în bibliotecă. Doamna Virginia pregătea de fiecare dată fursecuri și băuturi, în funcție de vreme. Acum, cana electrică scotea un hârâit puternic, semn că se pregătea apa fierbinte pentru ceai și ciocolată caldă. Romeo era deja acolo și vorbea cu două fete din clasa a noua. Râdeau mult. Se adunară și alți membri ai cenaclului. Printre ei erau Andreea, fata cu ochi și unghii negre, pasionată de poezia lui George Bacovia, sau Mario,

băiatul care dădea versurilor sale ritm de hip-hop, muzica sa preferată. Era și Virgil, ale cărui povestiri scurte îi luau mereu prin surprindere cu aspectele picante desprinse din viața cotidiană, detalii pe care un om obișnuit poate că nici nu le observa.

Scaunele erau așezate în cerc, ca de obicei. Mihai se așeză pe același scaun pe care stătea de obicei, în dreapta doamnei Virginia. În afară de Romeo și cele două fete, toți ceilalți butonau telefoanele. Mihai nu avea unul, așa că se uita înspre rafturile bibliotecii, citind titlurile și numele autorilor. Îl scoase din stare silueta care se ivise în ușa bibliotecii.

— Poftește, Anca, îl făcu vocea bibliotecarei să tresară.

— Bună ziua, salută fata cu vocea ușor subțiată de emoția primei întâlniri.

— Intră, intră, nu te sfii! Uite, aici ne strângem noi de obicei, în cerc. Poți să te așezi unde vrei.

— Îți ofer scaunul de lângă mine, interveni Romeo cu fața senină, ignorând grimasele celor două fete cu care conversase până în acel moment.

Anca îl ignoră și se strecură agilă prin tot spațiul care o despărțea de scaunul de lângă Mihai. Băiatul îi primi trupul alături de el cu o căldură de nestăpânit, care, simțea el, i se urcase până în vârful capului. Umerii lor aproape că se atingeau, genunchii stăteau foarte aproape, îi simțea respirația șuierând prin nările întăritate de efort.

— Bună, îi șopti Anca, într-un mod suspect de familiar.

Mihai bâigui un răspuns care suna mai mult a mormăit al unui animal surprins de un intrus neașteptat.

— Anca, spuse bibliotecara cu un zâmbet prietenos, poți să îți lași haina în cuier.

Îi arată peretele din stânga ușii. Fata se conformă, se dezbracă de geacă și o atarnă într-o agățătoare liberă. La

UPRIS | We know books

întoarcere, îi zâmbi lui Mihai cu un gest de strângere a ochiului într-un fel de complicitate, care îl încălzi și mai tare. Se străduia să își țină privirea departe de ea, dar un fel de magnet îi atrăgea colțurile ochilor și formele ei îi rămâneau întipărite pe retină, purtându-i imaginea, asemenea parfumului dulceag, de-a lungul rafturilor pe care se încăpățâna să le cutureiere.

Doamna Virginia făcu un semn larg cu brațele:

— Să începem, oftă prelung, cu un elan voios. Nu ne-am mai văzut de ceva vreme. Sunt foarte curioasă ce ați mai scris.

Romeo ridică mâna, apoi se dezlănțui:

— O satiră... despre viața grea de elev...

— Romeo, îl întrerupse bibliotecara, primul, ca de obicei. Zic, totuși, să îi dăm ocazia noii venite printre noi să ne spună câteva cuvinte. Anca, dacă nu te supără...

— De acord, se redresă Romeo, lăsând mâna jos și uitându-se spre Anca, la fel ca toți ceilalți.

Fata își duse două degete la șuvițele blonde din partea dreaptă a capului și le dădu după ureche, zâmbind firav. Își drese glasul. Ceilalți așteptau.

— Eu sunt Anca. Este prima dată când particip la un cenaclu. Am scris câteva poezii, dar le-am păstrat în telefon, pentru mine. Nu le-am arătat nimănui. L-am auzit pe Romeo vorbind despre întâlniri și m-am gândit să vin și eu.

— Ce te inspiră? profită Romeo de scurta pauză.

— Mm, natura și experiențele prin care trec, îi răspunse fără ezitare.

— Mulțumim, Anca, o încurajă bibliotecara. Ai vrea să ne citești ceva?

Fata ridică telefonul, pe care îl ținea între palme, deasupra genunchilor. Fără amânare, dădu drumul unei voci hotărâte:

*De fiecare dată trebuie să respir de două ori,
Când te văd, când nu te văd,
Ca floarea care se deschide
O dată pentru soare,
O dată pentru lună.
De fiecare dată trebuie să pășesc de două ori,
Când te văd, când nu te văd,
Ca pomul care se înclină
O dată pentru ploaie,
O dată pentru ninsoare.
Mi-ai imprimat petalele inimii
Cu sămburi de lumină,
Ești haina care mă îmbracă,
Îmi înconjoară trupul
Ca scoarța teiul de la capăt de alee.
Sunt un trandafir cu frunze albe.
Îmi rupi spinii unul câte unul,
Mă cuprinzi în palmele tale calde
Ca apa care înconjoară o cană cufundată
În fântâna adâncă.
Timpul se oprește, pășește timid,
Se încovoie și naște o clipă prelungă
În care noi doi ne ascundem
Îmbrățișați.*

Anca se opri din citit, iar liniștea care se lăsase pentru a face loc vocii sale se prelungi câteva momente. Doamna Virginia le lăsă să se scurgă, parcă pentru a da voie versurilor să trezească în mințile celor prezenți anumite emoții și reacții.

— De mult nu am mai auzit o poezie de dragoste așa luminoasă și caldă, spuse cu satisfacție. Ce părere aveți?

— Plictisitoare și total ruptă de realitate! izbucni Andreea. Mi se face rău de la atâta fericire.

— Mie îmi plac tocmai optimismul și bucuria de a iubi. E foarte frumoasă! spuse Maria, una dintre fetele din clasa a noua.

— Îmi plac metaforele, aprecie Romeo. Aș zice că e perfectă dacă iubirea ar fi așa cum o descrie ea. E doar o fază, până să te lovești de realitate. De acord cu Andreea. Spinii ăia sunt greu de rupt.

Râse scurt, dar se opri când văzu că nimeni nu i se mai alăturase. Impresiile curseră în aceeași notă, când apreciativ, când critic. Doamna Virginia îi lăsă să se manifeste, iar când simți că discuția se aprinde, interveni cu tact, temperându-le elanul:

— Asta arată că este o creație valoroasă. Cu cât mai multe impresii, cu atât mai bine. E un frumos cântec de dragoste. Mihai, tu ce părere ai?

Mihai tresări cu surprindere. Primise versurile Ancăi cu emoție, resimțind fiecare cuvânt, ca și cum cineva i-ar fi lovit tâmplele cu un ciocănel. Un val de căldură îl învăluia la fiecare propoziție. I se părea că poezia exprima foarte bine ceea ce ar fi vrut el să simtă. Era un stadiu la care ar fi vrut să ajungă, o iubire împlinită. În schimb, ceea ce scria el se putea încadra mai degrabă la sentimente neîmpărtășite, o proiecție nedefinită, fără speranță.

— E frumoasă, reuși să articuleze.

— De ce? îl forță Romeo, mereu pe fază, pregătit să contreze pe toată lumea.

— Pentru că e originală, spuse Mihai după un moment de gândire.

— Ce legătură are originalitatea cu frumusețea? Explică mai bine, să înțelegem și noi!

Mihai nu mai putu să îi dea un răspuns. Fața i se aprinsese prea tare.

— De acord! îi luă partea Virgil. Imaginile sunt originale.

— De acord și eu! li se alătură Corina, cealaltă fată din clasa a noua.

Discuția se aprinse încă o dată.

— Eu am o întrebare, ridică Romeo glasul. Ai simțit așa ceva pentru un băiat sau doar te joci?

— Am simțit și simt, îi răspunse Anca fără ezitare și fără să se emoționeze.

Doamna Virginia zâmbi satisfăcută, bucuroasă că reacția Ancăi temperase rumoarea.

— Până la urmă, despre asta este poezia, nu? Încercă ea să concluzioneze. Felicitări, Anca! Chiar este o poezie reușită și ce s-a întâmplat dovedește acest lucru. Bine ai venit printre noi! Cine mai citește?

— Cred că e momentul pentru satira mea, sări Romeo.

— Bine, acceptă doamna Virginia. E binevenită o schimbare de tonalitate.

Creația lui Romeo nu avu același impact. Părea că energiile se domoliseră. După fiecare intervenție se lăsa liniștea, iar doamna Virginia era nevoită să îi invite să ia cuvântul. După Romeo, citi Andreea o poezie în care cuvântul *negru* apărea aproape în fiecare vers. *Bacoviană, ca de obicei*, fu singura reacție, exprimată de Mario. Apoi citi el un poem mai lung despre urcușurile și coborâșurile existenței. *Ca de obicei, viața e de rahat*, i-o plăti Andreea. Mario ceru detalii, dar nu le primi. Atmosfera se strică de-a dreptul. Doamna Virginia îi invită la o gustare. Se turnă apă fierbinte peste pliculețe de ceai și lingurițe de ciocolată caldă. Toată lumea părea ușurată. Virgil povesti o întâmplare petrecută în ora de istorie. Un coleg își dorise să îi facă profesorului o farsă, pretinzând că găsisese în bancă un cuțit și îndreptându-se cu el spre catedră, ca și cum l-ar fi amenințat pe omul din spatele ei. Se lăsase cu ascultare și un doi în catalog. În bibliotecă se stârni o foială care nu mai lăsa loc de creații literare. Toată lumea se pregătea de plecare. Doamna Virginia nu mai forță reluarea lecturilor. Exprimă câteva impresii finale și încheie întâlnirea satisfăcută.

Fără să își dea seama de ce, Mihai se bucură că nu apucase să își citească poezia. Când își luă la revedere de la bibliotecară, aceasta îi strecură în șoaptă *Nu te-am uitat. Citești primul data viitoare*. Băiatul se încălzi încă o dată de emoție și, neștiind ce să facă, dădu afirmativ din cap, apoi se grăbi să își ia haina din cuier. După câteva momente, se văzu în curtea școlii, eliberat, dar, totodată, cu un vag regret. Ar fi vrut să aibă mai mult curaj. Ar fi vrut ca Anca să îi audă versurile și, într-un mod miraculos, să își dea seama că era vorba despre ea. Mai departe, gândurile lui se încălceau, imaginile se pierdeau ca niște tablouri șterse cu o cârpă îmbibată în diluant. Se îndreptă către poartă. În același moment, din spate, se apropiară pași repezi de tocuri apăsate ale unor ghetete. Se întoarse. Anca se oprise la câțiva metri de el și îl privea cu voluptate. Pieptul băiatului se aprinse. Stomacul i se strânse.

— Mulțumesc pentru ce ai spus! îl surprinse glasul fetei. Mi-a plăcut foarte mult.

— Cu plăcere, se strădui Mihai să îi răspundă. Am spus ce am simțit.

Nu mai reuși să continue. I se păreau niște vorbe banale. Ar fi vrut să spună mai mult, dar nu reuși.

— Vreau să îți mărturisesc ceva, spuse Anca, luându-l încă o dată prin surprindere. Vocea i se încărcă de emoție. M-am gândit la tine când am scris poezia.

Glasul ei se sparse în ușoara bătaie de vânt care le mângâia fețele. Mihai nu reuși să priceapă adevărata semnificație a cuvintelor încă de la început. Îi trebui ceva timp să își revină. Între timp, Anca îl întâmpină cu un zâmbet cald. Mihai se simți obligat să spună ceva.

— Nu știu ce să zic...

— Nu trebuie să zici nimic, îl încurajă fata, apoi se opri.

Își foi picioarele a plecare. Ridică mâna dreaptă și îi atinse umărul.

— Ne vedem la școală!

Își intensifică zâmbetul, apoi se desprinse și se îndepărtă cu pas legănat. Mihai o privea cu gândurile încălcite în silueta ei care se întrezărea printre vergelele metalice ale gardului înalt al școlii. Când ieși din câmpul lui vizual, prezența ei i se transferă în piept și stârni înăuntrul o răscolire care îl frământa fără astâmpăr. Nu știa ce să facă, ce să gândească. Îl emoționa perspectiva momentului când o va vedea din nou, așa cum spusese ea, la ore. Se simțea dator să termine poezia pe care o începuse și să i-o citească sau măcar să i-o strecoare în palmă, ascunsă de privirile celorlalți.

Porni spre casă, rumegând cuvintele Ancăi: *M-am gândit la tine când am scris poezia*. Se străduia să își aducă aminte versurile. Nu reuși decât să retrezească impresia ultimului cuvânt: *îmbrățișați*. Declarația fetei îl copleșise cu totul, îl dăduse peste cap, îi spulberase echilibrul pe care credea că îl deține și îl aruncase într-o stare de febrilitate continuă. Se gândea numai la clipa când ochii li se vor întâlni încă o dată. Cum o va privi, ce îi va spune, cum va răspunde vorbelor ei atât de pline de înțelesuri ascunse.

Weekendul trecu în ritmuri inegale, când lent, încălțit în gânduri, emoții, ezitări și aprinderi, când repede, aruncat înainte de puterea concentrării, atunci când Mihai se lăsa prins în studiul materiilor preferate. În jurul lui, frații și surorile erau într-un continuu du-te-vino, când afară, când în casă, cu preocupări diverse, care treceau pe lângă el fără să îl atingă.

Nici nu își dădu seama când se făcu iar luni și se văzu așezat în bancă, cu ghiozdanul în brațe, pregătit să scoată caietele și manualele, cu ochii fixați pe banca din fața lui, încă liberă. Iminența clipei când Anca avea să își ocupe locul îl frigea. Stomacul i se umpluse de o căldură gata de explozie. Deschise manualul din fața lui și se cufundă între rânduri, cu raza ochilor mărită în așa fel încât ar fi sesizat

orice mișcare de ocupare a scaunului sprijinit de banca sa. Cuvintele prindeau un joc încâlcit, păreau că se ridică în aer și dansează pe spătar, se revarsă în șuvoaie dungate, umplu podeaua, se ridică pe pereți, pe ferestre, pe tavan, până umplu totul în litere. Mihai se freca la ochi pentru a-și limpezi mintea și a alunga potopul acela de cuvinte halucinante.

Ora de istorie începu, însă scaunul din fața lui rămăsese gol. Arsura stomacului se alungise, părea cumva diluată de așteptare. Într-un fel, se bucura că Anca nu apăruse, dar, în același timp, își dădea seama că acea amânare nu se putea prelungi la nesfârșit. La un moment dat, va fi nevoit să suporte impactul apariției ei. Faptul se petrecu în pauză, după ce se întoarse de la toaletă. Dintr-odată, goliciunea scaunului dispăruse. Ea era acolo, cu spatele la el. Arsura din stomac reapăru și se intensifică, de parcă ar fi avut acolo un motor care se tura sub o talpă ce apăsa mai tare și mai tare, alunecând peste inima lui strânsă. Se așeză în bancă, așteptând un semn, incapabil să vorbească el primul, să o salute. Cu un gest firesc, Anca se întoarse și îi strecură un *Bună!* șoptit, luându-l cu totul prin surprindere. Nu mai avu răgaz să resimtă emoțiile și se grăbi să îi răspundă, cu un glas anemic. Apoi, după câteva momente, Anca se întoarse încă o dată, cu caietul deschis, cerându-i să îi explice un detaliu la tema de la română. Își ondulase părul în cârlionți largi care îi învăluiau fața și i-o alungeau, aruncând reflexe răsfrânte peste obraji rozii. Mihai avea impresia că ea știa răspunsul și că îl întrebase doar pentru a găsi un prilej de vorbă. Îi explică fără grabă, adunând pas cu pas curajul de a ridica ochii și a o privi cu complicitate, ca și cum ar fi vrut să îi transmită că știe, că acea conversație în aparență banală era modul lui de a îi spune că o place și că, da, ar vrea ca ei doi să fie împreună, să își împărtășească emoțiile și sentimentele. I se părea că ochii ei confirmau ceea ce gândea el și, pentru o clipă, trăi în magia iubirii.

Profesoara le întrerupse momentul, ca și cum ar fi tăiat cu foarfeca o panglică invizibilă ce se țesuse între ei doi. Anca îi zâmbi și se întoarse brusc, aruncând apoi peste umăr un *Mulțumesc!* suav. În timpul orei, Mihai își continuă explicațiile, de data asta pentru întreaga clasă, care îl asculta absentă, neputincioasă parcă să îi pătrundă ideile. Vorbea despre universul poetic al lui Mihai Eminescu. Profesoara, doamna Petcu, dădea mulțumită din cap și îl încuraja la răstimpuri, preluând firul discuției și predându-i-l iar, lăsându-l să se arunce în plinătatea explicațiilor care îi făceau atâta plăcere.

— Recită-ne câteva versuri, Mihai!

Nu se lăsă rugat. Avea secvențele pregătite, așa cum le studiasse, în funcție de temele poetice și modul în care acestea se manifestau în creații. Rostea versurile cu intonație, cu forță sau cu melancolie, încât clasa îl asculta impresionată. La sfârșit, profesoara îl aplaudă cu lovituri răsunătoare de palme, iar câțiva colegi o urmară. Oricum, niciunul nu rămăsese indiferent.

În pauză, sub caietul de pe bancă, Mihai găsi un bilețel împăturit. Îl apucă între degete cu o strângere de inimă și îl ascunse în palmă. Se uită în jur înainte de a-l desface, dar nimeni nu părea să îl urmărească. Era o coală velină de carnețel pe care se așezase un scris înflorit, ordonat: *Ești genial! Putem să vorbim după ore? Anca.*

Arsura din stomac se întoarse, dar de data asta era mai mult o căldură care îi înmuia mușchii și oasele. Scrise pe bilet *Bine*, îl împături și îl aruncă în gura deschisă a ghiozdanului din banca din față. Se lăsă pe spate, cu o energie plăcută cuprinzându-i tot trupul. Zâmbi. Începu să răsfoiască manualul de biologie, fără o țintă anume, doar ca să își liniștească tremurul și să își lase gândurile să colinde tărâmurile noi pe care le descopereau.

Până la ultima oră, o urmări pe Anca în căutarea unui semn, a unei confirmări, dar fata părea absorbită de tot felul de preocupări, iar ochii ei parcă îl evitau. Mihai bănuia